

Grund til at ønske den omredigeret eller udtrykt saaledes, at Alle, der have samme Mening om det, der ligger deri, ogsaa kunne see, at det virkelig ligger deri, og derfor troer jeg, at der er Grund nok til at ønske en Forandring i Udtrykkene, saaledes at Paragraphen ikke blev misforstaaet.

Kierkegaard: Jeg kan ganske knytte det Lidet, jeg har at sige, til hvad den ærede Taler sagde, der nu satte sig. Jeg tiltroer mig ikke Talent nok til i det Enkelte at kunne gennemgaae og drøfte det, som af den høitæredede Indenrigsminister blev anført, for at motivere hans Opfattelse af § 4. Men jeg holder mig overbevist om, at, naar der udfordres et saa eminent Talent og en saa udførlig Udvikling, for at paavise, at det er Meningen af Paragraphen, saa er Paragraphen ikke heldig, saa bør den ikke findes i en Lov, som vinder dette Things Bifald. Jeg holder mig overbevist om, at saa vilde mere jevne, bestemte og simple Udtryk være at foretrække, og at det vilde være Things Opgave at søge saadanne, dersom de ikke allerede vare tilstede i det Endringsforslag, som er stillet under Nr. 6. Der er saaledes kun eet Punct, som jeg ved denne Leilighed endnu ønsker at gøre opmærksom paa. Naar det i § 4 hedder, at der skal træffes Overenskomst mellem Parterne om det „paagældende“ Arbeides Afsløsning, saa ere, efter den Gregese, jeg er istand til at anvende paa en Lov, disse Ord: „det paagældende Arbeide“ nødvendigt at forstaae om det Arbeide, hvorom Taleren var i § 1. Men § 1 begynder med at fortælle, at det Arbeide, Loven vil omhandle, er det, som „lovsigt kan affordres“. Og endelig er, efter hvad jeg forstaaer af Hovetiforeningen, Sagen den, at, hvad der staaer i en Hovetiforening, det kan lovsigt affordres. Gaaer man altsaa denne Talerække tilbage, saa synes det mig, at Loven kommer til at faae det Indhold: hvad der staaer i Hovetiforeningen og, som Følge deraf, lovsigt kan affordres, det er det i § 4 omhandlede Arbeide, det er det, hvorom strax efter Taleren er med de Ord, at det skal vederlægges, hvad den Berettigede skønnes at kunne have for Nytte deraf. Og saaledes vil da Paragraphen komme til at faae et ganske

andet Indhold end det, som den høitæredede Indenrigsminister har søgt at lægge deri. Hvad det angaaer, som blev bemærket mod det af mig med flere andre Medlemmer stillede Endringsforslag under Nr. 6, at det Hensyn til Fortiden, som derved tilkjendegives; vil blive særdeles svævende, ja ganske ubestemt, idet vi ikke have dristet os til at nævne et vist Antal eller en bestemt Række af Aar, saa maa det indrømmes. Men det kan i mine Tanker slet ikke bruges som Indvending imod mit Forslag, da det aabenbart er karakteristisk for Loven heelt igjennem, at den vil have deslige Spørgsmaal afgjort efter Skøn af betroede og dertil særligt udvalgte Mænd. Men derfor kan man formeentlig iøvrigt ligesuldt i Loven tilkjendegive hvilket Hovet, man vil have afløst og vederlagt, om det er det, som eksisterer i Lidet, eller det, der staaer alene paa Papiret.

Da Ingen mere begjerede Ordet, gik man over til Afstemning, og blev ved denne:

ad § 2.

1) Forslag af Tang, A. C. Nielsen, Schytte, Knudsen og Schroll:

b) subsidialiter:

At Ordene i anden Passus 2den og 3die Linie „Landssthingskreds“, saavel som i 10de og 11te Landssthingskreds tilfammen udelades, og i det Sted indsøres: „10de og 11te Landssthingskreds“.

vedtaget eenstemmigt med 32 Stemmer.

2) Forslag af Holberg, D. Nielsen, B. Hansen, Kirk og Johansen:

At efter andet Affnit i § 2 tilføies efter de Ord „derfra maatte indkomme“: Dersom imidlertid en Godseier forlanger Afsløsning af Hovetiet, uden at en Trediedeel af de hovetpligtige Bønder deri ere enige med ham, kunne Bønderne vælge mellem de af Regjeringen udnævnte Formænd i de forskjellige Afsløsningskredse.

forkastet med 21 Stemmer mod 11.

ad § 3.

3) Forslag af Blichingberg, Holst, Gunder, Kierkegaard, Krabbe og Drif:

At der til første Affnit i § 3 føies: „De Valg, som ikke ere Formænd meddeelte 14